

tet for det ærede Medlems Betragtning, men denne holder, som det forekommer mig, ikke Stil. I det ene Tilfælde staa vi ligeoverfor en Grundlovsbestemmelse. Grundloven hjemler Eiendomsretten og siger, „Eiendomsretten kan kun berøves mod fuld Erstatning“. Noget Tilsvarende findes ikke om det Offer af Fjærlighed, som Individet kan komme til at bringe i Statens Tjeneste, og det er heller ikke godt kendt i selve det foreliggende Lovforslag eller i den Lov, som dette Lovforslag skulde afløse. Udtrykket i denne Lov, nemlig Loven af 9de April 1851, og ogsaa i det foreliggende Lovforslag, er nemlig det, at den, der ved Udørelsen af sine militære Tjenesteplichter mister sin Fjærlighed, har Krav paa, paa hvad? Ikke paa Erstatning, saaledes som er bestemt i Grundloven for Afstaaelse af Eiendom, men han har Krav paa en Understøttelse af Staten, Krav paa Invalideforsørgelse. Men hvad er Invalideforsørgelse? Invalideforsørgelse er det, som denne Lov bestemmer som Invalideforsørgelse, og under de Vilkaar, som denne Lov sætter for Invalideforsørgelse. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem ikke paa nogen Maade kan gjennemføre den Parallel, han vil drage, og jeg vil fastholde ligeoverfor det ærede Medlem, at vi her staa fuldstændig fritbestemmende baade, i hvilke Tilfælde Invalideforsørgelse skal gives, og af hvilken Størrelse og i hvilke Tilfælde den skal fortabes. Var man i Virkeligheden kommen til at ville erstatte Tabet af Fjærlighed, saa kunde der selvfølgelig ikke være Tale om at byde saadan Erstatning, som denne Lov overhovedet giver. Jeg tror altsaa, at Udgangspunktet for det ærede Medlems Betragtning er urigtigt, og at dermed ogsaa efter min Betragtning hans Forsvar falder. Ligesom jeg ikke kan erkjende, at selve Invaliden har en ufortabelig, umistelig Ret til at beholde Invalideforsørgelse i alle Tilfælde, saaledes kan jeg selvfølgelig endmindre erkjende det for hans Enkes Vedkommende. Jeg kan ikke tilbageholde, at det forekommer mig, at det ærede Medlem fra sit Udgangspunkt maatte være gaaet langt videre i sine Forslag, end han er gaaet. For det Første maa det ærede Medlem jo neppe have overset, at det her foreliggende Lovforslag jo paa ingen Maade i alle Tilfælde byder en Erstatning som Vederlag for Tabet af Lemmer og Fjærlighed. Det er jo kun i det Tilfælde, at Tab af Fjærlighed, at Invaliditeten nødsager Vedkommende til at udtræde af Tjenesten, og vi have jo set Exempler paa, at Folk, efter at have tilsat Lemmer i Krigen, vedblivende gjøre deres Tjeneste,

og ikke have oppebaaret nogen Erstatning for Tabet af disse Lemmer. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem, naar han virkelig vil hævde det, at Tabet af Fjærlighed eller Tabet af Lemmer berettiger til Erstatning lige saa fuldt som Berøvelse af Eiendom til offentlig Brug, maatte være gaaet langt videre i sine Endringsforslag, end han er gaaet. Ogsaa paa et andet Punkt forekommer det mig, at det ærede Medlem saa maatte have rettet sin Opmærksomhed, og det er paa de andre Bestemmelse i § 7, som jo gaa ud paa, at den Invalideforsørgelse, som det ærede Medlem nu vil have betragtet som Erstatning for Tab af Lemmer og Fjærlighed, blandt Andet tabes eller suspenderes, naar Vedkommende ved at træde ind i Statens Tjeneste som Embeds- eller Bestillingsmand faar en Løn, som staaer i et vist Forhold til den Understøttelse, han havde. Jeg ser ikke rettere, end at efter det ærede Medlems Betragtning maatte i det Tilfælde Invalideforsørgelsen nødvendigvis bevares ved Siden af den nye Løn, som Invaliden faar. I det Hele taget tror jeg, at dette er Exempel paa, hvor lidet Loven i sin Helhed og ikke blot paa de to Punkter, som det ærede Medlem har fremdraget, svarer til det, som det ærede Medlem vil have betragtet som Grundprincipet i Loven. — Der er af en Del ærede Medlemmer under Nr. 3 stillet et Endringsforslag, som vel ikke ophæver Fortabelsen af Retten til Forsørgelse, men som vil give den Vedkommende en Ret til at indtræde i Forsørgelse igjen, naar han har opnaaet Vægsoprejsning i Henhold til Lov af 3die April 1868. Jeg skal hertil bemærke, at jeg ikke tror, at hele dette Spørgsmaal vil faae nogen synderlig praktisk Betydning. Jeg har i det Mindste ikke kunnet opspørge noget eneste Tilfælde, hvor dette Endringsforslag vilde have kunnet komme til at betyde Noget, og jeg kunde altsaa for saa vidt betragte det som temmelig uskyldigt; men jeg maa dog fraraade dets Vedtagelse, da det forekommer mig, at det ikke ret vel gaar an lighedsvis i en enkelt Lov at gjøre en Tilføjning til Bestemmelsen i Loven af 3die April 1868. Jeg kan ikke gaa ind paa, at Vedtagelsen af dette Endringsforslag vilde give en urykkelig Fortolkning af Loven af 3die April 1868. Jeg tillægger ikke mig selv juridisk Skarpsindighed nok til at have en afgjørende Mening om Fortaaelsen af § 1 i Loven af 1868, men jeg maa tilfsaa, at det Resultat, som jeg er kommen til, er afvigende fra det, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne kom til. Jeg tror ikke, at Loven af 3die April 1868 hidtil har været forstaaet ander-